

LAAT MAAR.

HERKENBARE PERIKELEN VAN EEN ROZE CHAOOT

Bettina
Holwerda

Voor Lux, Posy, Molly en Jim,
omdat niks in de wereld mooier is
dan onze liefde.

LAAT MAAR.

HERKENBARE PERIKELEN VAN EEN ROZE CHAOT

Bettina
Holwerda

INHOUD

7	Schrijf-ster
11	Laat je hangkont je superkracht zijn
21	Heet je eigenlijk Djim of Jim?
27	Lekker op vakantie 1988
33	Film-ster
39	Ik ben wel verliefd op je, maar ik heb bindingsangst, doei
45	De wereld door een roze bril
49	Je bent zelf nog een kind, maar wil je de vader van mijn kinderen worden...?
51	Hoe de middelbare school de zon uit mijn leven verdreef
59	Lekker op vakantie 1992
61	Wanneer je groen van de ochtendmisselijkheid een hoofdrol moet spelen
69	Het BN'er-effect
75	Je leeft maar één keer

77	Hou je kop, ik ben aan het bevallen!
83	Lekker op vakantie 1997
89	Pop-ster
95	Opgebrand...?
101	Roze chaos in de grijze orde
109	Er was alleen wij
111	Polderglamour is stom, hoera voor polderglamour
115	Lekker op vakantie 2006
117	Opgebrand!
121	Dingen die ik geleerd heb van zwanger zijn
125	Lekker op vakantie 2012
127	Vriendschap
131	De moe van moeder
139	Dj-ster
141	Hoi veertigjarige Bettina
145	Als je niks probeert, gebeurt er ook niks
149	Man/vrouw
153	Huishoudtips
155	Geen roze maar grijs
161	Musical-ster
165	Samen op reis, mijn schuldgevoel en ik
173	Lekker op vakantie 2023
179	Broer/zus
183	Dingen die ik heb geleerd van moeder zijn
189	Lekker op vakantie kerst 2023
191	#Omdenken
193	Grote liefde (en zorgen)
197	Lekker op vakantie
199	Nog een paar dingetjes
204	Dankwoord

SCHRIJF-STER

‘**W**aarom ga jij in hemelsnaam een boek schrijven!’
Eigenlijk heb ik deze vraag niet één keer gekregen,
maar ik wil mijn hoofdstuk graag zo openen, dus doe
ik even net alsof mensen zich dat af hebben gevraagd, oké?

Tja, waarom zou ik een boek schrijven? Om dezelfde reden dat ik vind dat jij een boek zou kunnen schrijven: iedereen heeft een verhaal. Iedereen heeft een ervaring, tips of een levensinstelling waar iemand anders van kan leren, om kan lachen of wat gewoon interessant is om te lezen. Heus niet voor iedereen hoor, maar dat hoeft ook niet. Maar waar jij misschien geen zin hebt om een boek te schrijven, of de kans niet kreeg, had ik die zin en kans wel. Boeken zijn, al zolang ik me kan herinneren, een grote liefde van me. Vroeger verslond ik alle boeken van Annie M.G. Schmidt en als ik ze dan uitgelezen had, legde ik ze bij mijn moeder neer en dwong haar ze ook te lezen. En ik bleef lezen, mijn hele leven. Als ik op vakantie ging zat ik alleen al door de boeken die megingen aan het maximale gewicht met mijn koffer. In iedere fase van mijn leven veranderde het type boek dat ik las. In de puberteit waren het boeken over dromerige, spannende liefdes, tijdens mijn zwangerschap waren het tja, zwangerschapsboeken en in deze drukke fase van mijn leven met drie kinderen en veel geweldige

werk zijn het vooral boeken waarmee ik even kan ontsnappen naar andere werelden.

Boekwinkels zijn mijn grote liefde, dat je zo'n winkel binnenloopt en weet dat er achter al die kaften een wereld schuilt die je nog niet kent en waar je helemaal in kunt verdwijnen en dingen van kunt leren. Nou, achter deze roze kaft schuilt mijn wereld, welkom! Ik weet niet of je blij moet zijn dat je deze wereld bent ingestapt, want het is chaos, grote chaos. Mijn leven is nou eenmaal grote chaos en ikzelf ben daar de veroorzaker van. En in plaats van daar met alles wat ik in me heb verbetering in te brengen, wat ik op mijn manier heus wel doe, accepteer ik het en lach ik erom.

Mijn doel is helemaal niet om over mezelf en mijn leven te praten, als een soort van biografie, maar om anekdotes te vertellen waar je je wellicht in herkent, waar je om kunt lachen of waar je misschien toch iets uithaalt qua ehm, hoe om te gaan met deze chaos. Het hoeft namelijk niet altijd groots en meeslepend te zijn à la Barack Obama of Steve Jobs, het mooie zit vaak juist in het alledaagse, het herkenbare. In hoe we tijdens het hooghouden van al die ballen vaak enorm op onze bek gaan en weer lachend opstaan, soms als een boer met kiespijn. In dat we, tussen al die chaos door, juist even stilstaan bij al het mooie dat we hebben in ons leven. In dat het soms helemaal niet zo leuk is allemaal, maar dat je daar niet alleen in bent. En in het zien dat we allemaal maar wat aanmodderen en dat mensen die alles op orde hebben en die alles weten gewoon saai zijn (roep ik even, vooral tegen mijn chaotische zelf).

Ik zie jullie op social media, in de Plus of in het publiek bij mijn theatershow en jullie zijn lief, leuk, heel *supportive* en zo ontzettend grappig. En wat me dan opvalt is dat 'we' met velen zijn, wij aanmodderaars, en dat we elkaar sterker en positiever maken. Ik was hier al mee begonnen met mijn theatershow en op Instagram, maar ga daar verder mee met dit boek. Natuurlijk ben ik geen coach of psychologe,

dus wat je leest komt recht uit mijn levenservaring en uit mijn hart.
Ik hoop dat je je vermaakt en er blij van wordt en ik hoop dat jóuw
chaos binnenkort ook bedekt is met een laag roze glitters.

Die je dan vervolgens weer moet opruimen.

En die je dan nog honderd jaar in je huis vindt.

LAAT MAAR.

Liefs, Bettina

”

Ik ben squishier
dan ooit tevoren,
maar o, wat
omarm ik
die zachtheid.

LAAT JE HANGKONT JE SUPERKRACHT ZIJN

‘**H**angkont!’
Dochter loopt langs en petst me liefdevol op mijn poezelige billetjes, eh, hangkont dus.

Later, op het grote bed met zijn allen, wordt mijn buik ook nog lachend een squishy genoemd, ze zijn lekker op dreef. ‘Als je die rollen bij elkaar knijpt, is het net een heel grote mond: “Hallo, ik ben de buik van mama!”’ zeggen ze lachend terwijl ze een gek stemmetje opzetten en de vetrollen samenknijpen. Ze zeggen het eerder liefdevol dan pesterig, alsof ze het over een schattig huisdiertje hebben.

Tja, ik kan zeggen dat het me heel erg raakt dat mijn buik blijkbaar veranderd is in een soort huisdiertje en mijn kont, in hun ogen, in een pannenkoek, maar juist door die kinderen die liefdevol met mijn buik spelen, is mijn buik zo geworden. Voor die pannenkoekenkont heb ik geen excuus, maar ik omarm ze, want met squishy’s wil je knuffelen en pannenkoeken wil je eten, hoppa! En daarbij vind ik het enorm meevallen.

Mensen die me volgen en kennen en voornamelijk dat slanke voorkomen zien, denken nu waarschijnlijk dat ik mee wil liften op

Dit is geen ode aan mijn lichaam.

de ik-heb-ook-heus-vetrollen-en-ben-ook-heus-heel-toegankelijk-en-echt-en-niet-perfect-hoor-vibe die er gaande is. Maar: ik heb dus ook heus vetrollen en ben dus ook heus heel toegankelijk en echt en niet perfect hoor, maar voornamelijk nogal tevreden. En al was de start van dit lichaam niet per se denderend – dat zal vooral mijn moeder beamen, aangezien ik haar er een zwangerschapsvergiftiging mee bezorgde toen ik in haar buik zat –, ik werd ermee geboren. Wij zijn tot elkaar veroordeeld, mijn lichaam en ik. Ik ga er hier geen ode aan houden hoor, wees niet bang. Al vind ik zeker dat ze die verdient, want het is me nogal een wonder, dat hompje cellen.

Bij de geboorte was ik overigens een vrij groot en zwaar hompje cellen, eigenlijk meer een homp dus. Wel een heel schattige, en door mijn wipneusje varkensachtige homp cellen, van acht pond, maar een homp. Het was overigens geen voorteken dat ik altijd een wat grote en zware homp cellen zou blijven, nee, mijn hele jeugd was ik in verhouding juist een veel kleiner en lichter hompje cellen dan mijn leeftijdsgenoten. En nu stop ik met het gebruiken van de term ‘hompje cellen’, want dat wordt nogal irritant. Maar ik was dus klein en had daar totaal geen moeite mee, want ik was ook fijn, vond ik. Geen greintje onzekerheid tijdens die zonnige basisschooljaren. Dat Petra uit mijn klas zo’n vijf jaar eerder dan ik zeer weelderig okselhaar kreeg en dat op warme dagen gewillig tentoonspreidde en Marloes uit mijn klas ongeveer vijf jaar eerder dan ik zeer weelderige vormen kreeg en die dus ook, ongewild, het hele jaar tentoonspreidde, viel me best op, maar echt zorgelijk vond ik het niet. Want we hinkelden en elastiekten gewoon nog met elkaar op het schoolplein. Zij het dan met iets meer wapperende okselharen en borsten die me om de oren vlogen, maar toch. Ook dat ze er tijdens het verstopperdje spelen

uitzagen als grote volwassen vrouwen die zich in de bosjes zaten te verstoppen en dat het met tikkertje leek of een juf me probeerde te pakken in plaats van een tienjarig vriendinnetje, boeide me niet. En al moest ik door het lengteverschil flink omhoogkijken om met ze te praten, onze gesprekken waren wel degelijk op hetzelfde niveau, het stond onze vriendschappen nooit in de weg.

De middelbare school veranderde daar iets aan. Óf de kleine jongetjes staken elkaar aan, óf er was tijdens de grote vakantie van groep 8 naar de eerste collectief wezenlijk iets bij hen veranderd. Behalve bij Robbert, maar die geloofde dan ook nog, net als op de basisschool, hardnekkig in Sinterklaas. Maar verder was er ineens veel meer focus op onze jonge meisjeslichamen. Er werd vooral gecheckt 'of het allemaal al groeide'. De mate van populariteit hing dan ook direct samen met de grootte van de borstpartij. Niet dat die kleine jochies enig idee hadden wat ze met die borstpartij moesten, maar ja, puberjongen, dus: TIETEN!!!

Ik lag best lekker in de groep hoor, maar ik had eerder kuilen dan TIETEN!!! Daarom was ik niet bepaald een lustobject. Ik was daar ook totaal niet mee bezig, kreeg het nogal benauwd van te veel polonaise aan mijn lijf, dus prima, laat die kuilen er maar gewoon nog even een tijdje blijven. Wél kon ik me er van tijd tot tijd over verwonderen: hoe kan het dat Mara uit 1F, die een maand jonger is dan ik, er al uitziet als een 34-jarige vrouw, en Bettina uit 1C er nog uitziet als een zevenjarige kleuter? Een wonder was het, die natuur.

Mijn lichaam en ik waren nog steeds een *match made in heaven*, eh, ik bedoel: in mama. Een liefdevol team. Zo hobbelden we verder door het leven, dat kleine hompje cellen en ik. De jaren gingen voorbij en alle kleine meisjeslichamen uit mijn klas die eerst nog redelijk solidair aan me waren qua onvolgroeidheid, veranderden in jonge vrouwenlichamen, alleen ik bleef achter. Dus liep ik nog steeds, nu als een van de weinigen, als een kleuter tussen de vrouwen, met kledingmaat

”
**Daar zat ik dan, met mijn
kleine onschuldige kinderokseltjes,
die blijkbaar ongemerkt als
die van een ouwe trucker waren
gaan ruiken.**

128. Gelukkig groeien jongetjes vaak ook iets later op die leeftijd, en kon ik op lengte- en platteborstniveau tenminste nog met iemand levelen. Maar al leek ik zeven, er gebeurde wel degelijk iets daarbinnen. Er gebeurde soms zelfs iets te veel, want op een gegeven moment fluisterde mijn moeder zacht: ‘Ik denk dat je een deootje moet gaan gebruiken, Tien.’ Daar zat ik dan, met mijn kleine onschuldige kinderokseltjes, die blijkbaar ongemerkt als die van een ouwe trucker waren gaan ruiken. Huh, hoe kan dit nou? Ik speel nog met barbies, ik ben een barbie en barbies stinken niet naar zweet! Wat een drama! Die benadering, dat benoemen van zoiets door mijn moeder, was niks voor mij. Limara deo onder de armen en vooral NOOIT.MEER.OVER. PRATEN.

Om me heen vlogen de OB-draadjes en de ‘Always met vleugels’ me al een tijdje om de oren. Vleugels waren toen net nieuw. Je werd werkelijk doodgegooid met die vleugels. Maar los van dat ik die hippe paarse verpakkingen er leuk uit vond zien, deed ik er nog niet zoveel mee, met die vleugels. Ik wist er ook niet zoveel van. Er werd door de meisjesvrouwen uit mijn klas veel, heel veel over ‘het’ gepraat hoor, maar er werd niet echt iets over gezegd. Ik wist wel dat als je ‘het’ werd, je ‘een vrouw’ was, wat dat ook mocht betekenen. En dat het zo speciaal was dat ik een zilveren kettinkje met een hartje eraan zou krijgen van mijn moeder, net als mijn oudere zus destijds. Ook wist ik dat je er waarschijnlijk om moest huilen, want mijn beste vriendin begon op de zeer lange fietstocht op weg naar schoolkamp, midden in de polder bij Swifterbant ineens heel hard te huilen en dat kwam niet door de tegenwind. Nee, ze was ‘het’ voor het eerst geworden, op

de fiets. Arm kind: én drie dagen in een tentje in de stromende regen in Hattem én de hele klas wist 'het' meteen. Die ongesteldheid, want 'menstruatie' noemden we het nog niet, gaf wel meteen een band tussen de meisjesvrouwen, waar ik dan weer buitenviel, als kleuter van zeven.

In de zomer van 1993 zong ik samen met de 4 Non Blondes op de radio: 'HEYHEYHEYYY, WHAT'S GOING ON!?!?' Er begon aan de rechterkant iets van een bolling op dat intens platte borstkastje te komen, that's going on! Ik besprak het met Marloes, die natuurlijk al jaren borsten had en die bevestigde het: er is er een aan het groeien!

Toen de school weer begon na de grote vakantie, wilde ik dat ene tietje graag nog een beetje verborgen houden, maar Jasper uit mijn klas wilde dat niet. Die kneep er even pijnlijk hard in en riep keihard door de klas: 'Bettina heeft eindelijk TIETEN gekregen!' Ah, bedankt Jasper, helemaal super. Dat je maar een heel kleine piemel mag houden. Maar prima. Ik voelde me nog steeds zeker. Oké, ik liep tijdelijk wel iets krommer vanaf die tijd, maar was nog steeds trots en gelukkig met dat kleine lijfje. Ook werd ik eindelijk ongesteld, voor het eerst, op die kille herfst dag in 1993. Ik zei het terloops tegen mijn moeder, duwde er soepel een tampon in met inbrenghuls en praatte er niet meer over. Mijn moeder schoof me die middag stilletjes een doosje met een zilveren ketting met daaraan een hartje in mijn handen, en ze deed er vooral niet dramatisch over. Ze kent me.

Hèhè, het was gebeurd: ik was eindelijk een vrouw. Ik was niet raar of anders meer, want hoe zeker ik ook was over mijn lijf: dat gevoel van anders zijn was er toch een beetje in geslopen en daar was ik nu wel klaar mee. Ik groeide, kreeg vormen en die ene tiet werden er gelukkig twee. Ik vogelde alles zelf uit. Van maandverband met vleugels tot bh'tjes en scheermesjes. Mijn moeder stond te popelen om me te helpen en te adviseren, maar zo was en ben ik niet. Focus je maar niet op mij, ik red me wel.

De rolmodellen uit die tijd zag ik in de *Hitkrant*, *Popfoto*, *Yes*, of hier en daar op tv. Ze waren niet perfect, wat dat ook moge wezen, maar hadden echte lichamen, soms zelfs met okselhaar en alles. Ik werd heus beïnvloed door de stijl van Madonna of de haardracht van Janet Jackson, maar deed toch vooral mijn eigen ding. Vol verbazing kon ik soms kijken naar vele meiden om me heen, die me toch altijd een stukje voor leken te wezen qua volwassenheid. Ze gooiden zonder schaamte dat net gevormde lichaam in de strijd bij die iets te geïnteresseerde leraar of bij de jongens van de school. Ik voelde die behoefte totaal niet. Niet omdat ik onzeker was, juist niet. Toen dacht ik al constant: je vindt me maar leuk om hoe ik ben en anders heb je pech. Ik fladderde op die manier de tienerjaren door en voelde me zeker en comfortabel in dat lichaam.

Toen ging ik op mijn twintigste naar de dansacademie in Tilburg en veranderde dat vrij ongemerkt. Ik stond de hele dag voor, achter en naast honderden spiegels. Er werd tot in detail op onze lichamen gelet. Het was immers ons instrument, de reden waarom we daar zaten. En al was het niet zo erg als je weleens in films ziet, toch sloop er, zonder dat ik dat wilde, een overbewustzijn in over mijn lijf. Nu hielp het niet mee dat een paar klasgenootjes vanaf jonge leeftijd al op ballet zaten en een lichte obsessie hadden voor dun zijn. We vochten allemaal om de 'dunne spiegels', omdat er per spiegel nogal verschil in kon zitten. We roemden elkaar als we waren afgevallen en ik begon me steeds oncomfortabeler te voelen in die vreselijke witte panty die we aanmoesten tijdens de klassieke lessen. Als ik weer eens uitging in mijn *hometown* Lelystad, maakte iedereen me complimenten dat mijn taille nóg smaller was dan hij al was. Tot die tijd boeide het me niet. Tot die tijd was ik er geen seconde mee bezig.

Maar het ging goed. Mijn lichaam was sterk, hield het goed vol en liet me op dat vlak niet in de steek. Wel merkte ik dat ik háár steeds vaker een beetje in de steek liet. Dat we soms dat team niet meer waren van daarvoor. Iedere hap begon ik te voelen. Ik zag het er letterlijk

aankomen in de spiegel. Hoe kon het nou dat ik ineens eten als iets vijandigs ging zien? Ik snapte het niet. Ik had op dat moment verkeer met een jongen die me mooier dan wie dan ook vond, dus daar lag het probleem niet. Op school hadden ze ook nooit kritiek op mijn lijf, dus daar lag het ook niet aan. Mijn ouders vonden me prachtig zoals ik was, dus dat kon het ook niet zijn, maar wat dan wel? Na mijn opleiding ging ik werken, fulltime, keihard, het slokte me op, maar ik vond het heerlijk. Tijdens *Mamma Mia*, de tweede musical waar ik in speelde, werd ik alleen heel dun. Achteraf heb ik weleens foto's gezien en het verbaasde me dat ik dat nooit had doorgehad. Ik was overwerkt en waarschijnlijk ietwat ondervoed. Mijn overmoeidige, ambitieuze ik had mijn lichaam in de steek gelaten, waardoor mijn lichaam, voor een volle zaal, mij in de steek liet.

Overspannen... Jeetje...

Het duurde even, maar gelukkig herpakte ik mezelf. Wat een zegen dat dat kon, want ik zag om me heen dat het ook de heel andere kant op kon gaan en dat wilde ik niet. De jaren daarna schommelde ik heus weleens een kilo of één, twee, maar altijd gezond. Tenminste, qua gewicht dan. Qua voeding was het nog lang niet de quinoa-havermelkgeneratie, dus we vraten, vraten, vraten. En met 'we' bedoel ik vooral mijn nieuwe liefde destijds, Jim. Aangezien hij bij mij pas voor het eerst op zichzelf ging wonen, ging hij helemaal los met een grote L en ik deed lekker met hem mee. Blokken jonge kaas, zakken groene chips, koekjes met gele crème erop, pizza's als avondeten, thee met vijf scheppen suiker, zelfgemaakte croissants en pannenkoeken als ontbijt: VRETEN. Water? Wat is water? Cola moet er uit de kraan komen, 's ochtends, 's middags, 's avonds, altijd. En wat wáren we moe (ik lach hier nu even heel hard om hoor. 'Je had geen kinderen, WAAR WAS JE DAN MOE VAN 29-JARIGE BETTINA?') We waren niet moe, we hadden gewoon een suikervergiftiging denk ik nu. Of een bitterballen-en-wijn-in-de-bus-naar-huis-na-een-show-vergiftiging, dat kan ook.

**En nu, op mijn 45e,
ben ik op het punt dat ik
meer van dit lichaam hou
dan ooit tevoren.**

Dat ging jaren zo door, want ik was jong en de gezondheidsboeken vlogen je nog niet om de oren, en daarbij was ik opgevoed met witbrood en hagelslag, dus het bewustzijn was er nog niet zo.

Tot mijn lichaam niet meer alleen van mij was. Tot ik niet meer alleen voor mezelf leefde en moest zorgen, tot ik zwanger was. En dat is lang niet zo dromerig en ideaal als we zouden willen natuurlijk, lichamelijk gezien dan. Je leert kwalen kennen waar je het bestaan niet van wist. Van schaamstreken die in de verdrukking komen tot stoelgangen die hun eigen leven leiden en die je ook snel weer deletet uit je geheugen, omdat de honden er geen brood van lusten.

Maar dat lichaam, dat lichaam. Ik heb er geen woorden voor hoeveel ik dat lichaam ben gaan waarderen sinds ik moeder ben. Waar ik het daarvoor voor iets te vanzelfsprekend nam, zag ik het nu als een wonder der natuur, omdat ze mijn wonderen der natuur had voortgebracht. Dat er dus gewoon mensen in groeien is natuurlijk al te bizar voor woorden, maar dat ze je een uur of drie nadat je volledig uit elkaar bent getrokken, tot de bodem van alle pijnen bent gegaan, van de wereld bent geweest door de oerkracht, gewoon met een verse baby onder de arm naar huis sturen en dat dat dan ook gewoon fysiek weer kan, is niet te bevatten. En dat je na zo'n fysieke gebeurtenis niet een maand kan bijkomen op een tropisch eiland met, eindelijk weer, een alcoholische cocktail in de hand, maar meteen aan de bak moet, is ook een wonder op zich. En dan stap je in een sneltrein die al op volle vaart rijdt en die steeds sneller gaat en die nooit meer stopt, ook niet even 's nachts. En dat gaat dan ook gewoon. Kijk, dat we er een tijd bijlopen met zulke zwarte wallen dat het lijkt of we keihard

op onze ogen zijn geslagen, is niet denderend en dat je een tijdje in pyjama's en huispakken lijkt te wonen, omdat je met geen mogelijkheid dat nieuwe moederlijf in je oude kinderloze kleding krijgt, is ook een dingetje, maar wow! En: nee, niet vanzelf. Maar je uit elkaar getrokken lijf veert weer terug, nooit meer naar haar oorspronkelijke vorm, bij mij tenminste niet, maar het veert terug. En hoe ouder het wordt, hoe meer ik het ga waarderen en omarmen.

En nu, op mijn 45e, ben ik op het punt dat ik meer van dit lichaam hou dan ooit tevoren. Mijn man vroeg gisteren: 'Heb jij ooit het gevoel dat je lichaam ouder wordt en je dingen niet meer kunt die je vroeger wel kon?' Nooit. Ik bestempel mijn lichaam nooit als ouder. En nu heb ik misschien geluk met mijn genen, of dansachtergrond, maar ik geef mezelf nooit een label. En al helemaal niet als 'oud'. Ik zie mensen om me heen die plotseling ziek zijn geworden, voor wie een halfuurtje kunnen spelen met hun kindje een overwinning is, omdat hun lijf niet meer kan. Mensen die plots nog maar een paar maanden te leven hebben. Mensen die het lichamelijk gezien zo zwaar hebben dat ze zouden wensen dat ze moe zijn van een slechte nacht, omdat dat betekent dat ze er zelf uit hadden kunnen gaan die nacht. Wie ben ik dan om te klagen over vermoeidheid, of een pijntje hier en daar en vooral: over uiterlijkheden. Ik ben squishier dan ooit tevoren, maar o, wat omarm ik die zachtheid. Wat ben ik ontzettend trots op dit lichaam. Het leven is te kort om niet die strakke broek te dragen, in die bikini te lopen of om mezelf te verhullen.

Dus hier heb je mijn homp cellen, gehuld in roze glitters!

”

Bettina deelt álles, van vakanties tot aan dagelijkse strubbelingen die eigenlijk iedereen wel meemaakt.

– &C magazine

Bettina Holwerda schrijft – na haar theatershow en lange captions op Instagram – haar anekdotes op in *Laat maar*. Met voorbeelden die uit het leven gegrepen zijn, soms kwetsbaar (burn-out, kinderwens, ouder worden) en vaak chaotisch (huishouden, eerste solovoorstelling, vakanties), zijn het stuk voor stuk vermakelijke verhalen over lijf, leven, carrière en gezin. Met een flinke dosis zelfspot beschrijft Bettina situaties waar iedere moderne vrouw, moeder en ondernemer zich in zal herkennen. Ook als je niet getrouwd bent met Jim Bakkum.

Bettina Holwerda is zangeres, actrice en danseres. Ze was te zien in grote musicals en stond in uitverkochte zalen met haar theater-show *#Perfect*. Bettina is vaste sidekick bij het populaire radio-programma *De Wild in de middag* op NPO Radio 2 en heeft een succesvol Instagramkanaal.

9 789043 932349

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
M•S**

NUR 770
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen